

Arrest

nr. 183 740 van 13 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ULUSOY, die loco advocaat P. ENGELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, geboren te Y. op [...] 1987.

Op 15 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 4 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag ongegrond. De gemachtigde gaf verzoeker eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 februari 2012 is verzoeker in illegaal verblijf aangetroffen in Nederland.

Op 14 maart 2012 heeft de Nederlandse overheid een verzoek tot overname van verzoeker gericht aan de Belgische autoriteiten. De gemachtigde aanvaarde het overnameverzoek op 21 maart 2012.

Op 28 maart 2012 werd verzoeker aan België overgedragen.

Er werd hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 146 878 van 1 juni 2015 het beroep verwierp.

Op 26 februari 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevr. G. R.

Op 2 augustus 2016 nam de gemachtigde een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Op 2 augustus 2016 nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 182 651 van 22 februari 2017 verwierp de Raad het beroep volgens de louter schriftelijke procedure daar is vastgesteld dat verzoeker niet binnen de termijn van 8 dagen zoals voorzien in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet de griffie in kennis heeft gesteld of hij al dan niet een synthesememorie wenste neer te leggen.

Op 6 maart 2017 nam de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt :

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

[...]

In voorkomend geval, ALIAS: wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Op 02.09.2016 werd betrokkene door de sociale inspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk bij de firma Pleisterpunt. PV HA.069.L1.019402/2016.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 12.08.2011 (bijlage 13), op

28.03.2012 (bijlage 13) en op 23.08.2016 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene kwam volgens eigen verklaringen op 31.03.2007 naar België. Betrokkene heeft op 15.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 04.08.2011. Deze beslissing is op 12.08.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 12.09.2011 het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21.03.2012 ging België akkoord op de vraag van de Nederlandse autoriteiten met een terugname van betrokkene. Betrokkene werd op 28.03.2012 aan de Belgische autoriteiten overgedragen. Dezelfde dag werd aan betrokkene een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Betrokkenes beroep tegen dit bevel werd op 01.06.2015 door de RVV verworpen. Op 06.08.2015 meldde betrokkene aan de gemeente Maasmechelen zijn wens om te huwen met een legaal in België verblijvende Turkse dame, mevrouw Gürsu Rabia (° 15.06.1992). Dit huwelijk werd te Maasmechelen op 08.01.2016 afgesloten. Vervolgens diende betrokkene een aanvraag tot toelating van verblijf in op basis van zijn echtgenote. Echter op 02.08.2016 werd deze toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard (bijlage 15quater). Deze onontvankelijkheidsbeslissing werd op 23.08.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13). Betrokkene beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel werd op 22.02.2017 door de RVV verworpen. Op 02.09.2016 werd betrokkene door de sociale inspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk bij de firma Pleisterpunt. PV HA.069.L1.019402/2016.

Het feit dat betrokkene gehuwd is en samenwoont met een legaal in België verblijvende Turkse onderdane (G. R., geboren [...]1992) en met haar een kind heeft (K. Y. E. [...]2016), geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Betrokkenes echtgenote en hun kindje kunnen betrokkene gedurende de scheiding bezoeken in Turkije of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale band onderhouden. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van dit huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkenes kind nog een baby is, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor de baby de minste impact zal hebben. Betrokkene tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM. Het feit dat betrokkene nog andere familieleden heeft die in België verblijven (al dan niet legaal), geeft hem evenmin recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de gemeente Maasmechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding [...]"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

2.1.2. In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op wegens een zogenaamde gebonden bevoegdheid. Daargelaten het feit dat reeds geruime tijd de Raad het concept van de gebonden bevoegdheid niet meer aanvaardt (arrest met drie RvV 24 maart 2016, nr. 164 709), dringt een uitspraak over deze exceptie zich evenwel slechts op indien aan de grondvoorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. Hierna zal blijken dat dit niet het geval is.

2.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Doordat verweerster stelt dat verzoeker tijdens een sociale inspectie op heterdaad betrapt is op zwartwerk. Terwijl artikel 62 en de materiële motiveringsplicht vereisen dat een dergelijke bestuurshandeling op een juiste en juridische aanvaardbare manier gemotiveerd wordt. Dat vereist is dat in het licht van de vermelde motieven, de beslissing als redelijk moet voorkomen.

De eis van de motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden;

De bestreden beslissing is in strijd met de materiële motiveringsplicht.

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.[16] De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.[17] Uit de definitie blijkt dat de materiële motiveringsplicht ook een procedureel aspect bevat: de kenbaarheid van de motieven.[18]...”

Dat de motivering van verweerster is echter louter gebaseerd op een PV, zonder dat er een definitieve beslissing is tussengekomen. Verzoeker betwist de tenlastegelegde feiten. Verweerster kan niet op basis van onderzoeken, waarbij nog geen definitieve beslissing is tussengekomen, uitgaan van vermeende vaststaande feiten. Dit druist eveneens in tegen de fundamentele rechten van verdediging, waaronder de onschuldpresumptie zoals gewaarborgd in art. 6 EVRM.

De motivering in hoofde van verweerster strookt aldus niet met feitelijke gegevens, en maakt een manifeste schending van het materieel motiveringsbeginsel uit.”

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op twee motieven die, indien rechtmatig, elk op zich reeds de afgifte van het bevel kunnen schragen. Zo verwijst de gemachtigde enerzijds naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en anderzijds naar het feit dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder in het bezit te zijn van de vereiste machtiging. In principe kan enkel gegronde kritiek tegen beide motieven aanleiding geven tot een vaststelling van de onrechtmatigheid van het bevel, uiteraard onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag dat *infra* aan bod komt bij de bespreking van de overige middelen. De gemachtigde verwijst aldus naar artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten thans mede steunt op de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig visum. Verzoeker betwist dit motief niet in het verzoekschrift, dermate dat in principe dit volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat het PV waar de gemachtigde naar verwijst zich inderdaad in het administratief dossier bevindt. In de bestreden beslissing wordt bovendien niet louter verwezen naar het betreffende nummer van proces-verbaal, doch tevens toegelicht dat verzoeker door de sociale inspectie op heterdaad is betrapt op zwartwerk bij de firma P. op 2 september 2016. Er blijkt *in casu* niet dat de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet kon steunen op de vaststellingen van de Federale Politie zoals voorhanden in het administratief dossier van verzoeker. Het gegeven dat deze vaststelling van de politie voor verzoeker (nog) niet heeft geleid tot een definitieve beslissing of

veroordeling verhindert de gemachtigde ook niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. De gemachtigde kan op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Er kan geenszins vastgesteld worden dat de motieven niet stroken met de feitelijke gegevens, daar de motieven ook niet verwijzen naar een definitieve beslissing of veroordeling, maar enkel naar het PV op grond van een betrapting op heterdaad voor zwartwerk, hetgeen strookt met de gegevens van het administratief dossier. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde zich steunt op de vaststellingen in dit PV.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

Ook de aangehaalde schending van artikel 6 van het EVRM betreft het motief van zwartwerk dat *in se* niet doorslaggevend is voor de afgifte van een bevel, nu dit reeds kan gedragen worden door de onbetwiste vaststelling dat verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt. Het is bovendien vaste rechtspraak dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

Verzoeker voert in zijn tweede en derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht zijn tweede en derde middel toe als volgt:

“Het gedrag van verweerster is volgens verzoeker een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur met name het redelijkheidsbeginsel. De overheid gaat over tot het nemen van een bevel om het grondgebied en verplaatst hem naar de gesloten instelling, terwijl verzoeker zich nooit heeft onttrokken aan de overheden. Hij is immers getrouwd, zijn verblijfplaats is gekend bij de bevoegde diensten, hij is recent vader geworden en is omringd door heel zijn familie en vrienden in Maasmechelen.

De genomen maatregel, om verzoeker uit zijn woonst te halen, te scheiden van zijn kind en echtgenote die recent is bevallen in belangrijke mate terugviel op de hulp en tussenkomst van verzoeker voor de verzorging van hun zoon (3 maanden oud!), en in een gesloten instelling te plaatsen maakt een manifest onredelijke behandeling uit.

Verweerster stelt dat de verwijdering slechts tijdelijk is. Verweerster dient voorogen te houden dat verzoeker, indien hij wordt verwijderd, gedurende maand(en) in Turkije zal dienen te verblijven in afwachting van zijn visum. Door deze maatregel zal verzoeker dienen te verblijven in een hotel in afwachting van zijn visum, de echtgenote van verzoeker het risico zal lopen dat zij haar werkzaamheden niet kan aanvangen aangezien verzoeker instond en verder zou instaan voor de zorgen van het kind thuis wanneer verzoekster zou werken. Dat deze scheiding zowel aanzienlijke psychologische gevolgen teweegbrengt voor het gezin, als financieel nadelige gevolgen zal hebben.

Dat de maatregel dan ook disproportioneel is met het nagestreefte doel van verweerster.”

“Door de beslissing om het grondgebied te verlaten bij repatriëring d.d. 14.03.2017, alsook het inreisverbod van drie jaar;

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (EVRM) stelt : [...]

Ingevolge voornoemd artikelen heeft eenieder, onder andere recht op de eerbiediging van het privé-leven waarbij eenieder het recht heeft om relaties met andere menselijke wezens aan te gaan en tevens het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Aangezien het begrip ‘eenieder’ ook verzoeker en zijn kind betreft, hebben zij ook het recht om de vader-kind relatie effectief te beleven en onderhouden.

De bedoeling is om een individu de vrijheid te geven, nodig om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen. Het vormt een basis voor mensen van hetzelfde gezin om hun belangen in rechte te doen gelden. Het voornoemde betekent dat die relaties beschermd worden die bijzondere bescherming nodig hebben, zoals de relatie tussen kinderen en ouders.

Aangezien verzoeker en zijn echtgenote, alsook zijn zoon een gezin vormen genieten zij de bescherming van het recht op een gezinsleven conform artikel 8 EVRM;

Dit fundamenteel grondrecht tot eerbiediging van het gezinsleven kan enkel door de overheid beperkt worden 'voor zover deze bij de wet is voorzien', de belangen van de Belgische staat veilig te stellen en noodzakelijk te zijn. Doch om noodzakelijk te zijn, dient de inmenging te beantwoorden aan een 'pressing social need' oftewel een 'maatschappelijke behoefte'.

Om de maatschappelijke behoefte na te kunnen gaan, moet bezien worden of de genomen maatregel door verweerster noodzakelijk was om het beoogde doel te bereiken. Daarnaast dient de nagestreefde legitieme doelstelling in verhouding te staan tot de aantasting van het recht op gezinsleven.

Zie hierover het Europees Hof in de zaak 'Johnston v. Ireland', waarin het Hof heeft bepaald dat ten aanzien van de beoordeling van de positieve plichten van de zijde van de overheid als criterium geldt dat de Staten een fair evenwicht dienen na te streven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu :

"In determining whether or not a positive obligation exists, regard must be had to the fair balance that has to be struck between the general interest of the community and the interests of the individual, the search for which balance is inherent in the whole of the Convention..."

Bovendien heeft de Belgische Staat de plicht te bekijken of haar doel niet op een andere manier bereikt kan worden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg stelt dat de Staten bij de uitwerking van familierechtelijke regels de normale ontplooiing van de gezinsbanden niet dienen te verhinderen. Wanneer het voornoemde wordt toegepast op de situatie van verzoeker kan gesteld worden dat de Minister helemaal niet gehandeld heeft conform de vereisten. De tenuitvoerlegging van de beslissing zal ertoe leiden dat zij gescheiden dient te leven van zijn echtgenote en zoon.

De inmenging door de Belgische Staat ten aanzien van verzoeker en zijn gezin staat niet in evenredigheid met de verregaande gevolgen voor verzoekster.

Dit betekent dat de inmenging in strijd is met artikel 8, tweede lid EVRM en het daarin vervatte grondrecht tot eerbiediging van het gezinsleven.

Aangezien de voorwaarden van artikel 8, tweede lid EVRM op cumulatieve wijze toegepast dienen te worden, doch in casu niet alle voorwaarden van voornoemd artikel ingevuld zijn, kan verzoeker stellen dat de inmenging in zijn gezinsleven ongegrond is. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Vooreerst benadrukt de Raad dat door beide partijen ter zitting formeel werd bevestigd dat thans geen inreisverbod voorligt ten aanzien van verzoeker, ondanks de beschouwingen dienaangaande in het verzoekschrift en in de nota met opmerkingen. De Raad stelt eveneens vast dat het administratief dossier geen inreisverbod bevat.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland,

par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde uitgebreid heeft gemotiveerd aangaande het gezinsleven van verzoeker met zijn vrouw en zeer jong kind, dat overigens geenszins wordt betwist. De gemachtigde heeft daarbij duidelijk een afweging gemaakt van de belangen van de staat en de belangen van verzoeker.

De Raad leest het volgende:

"Het feit dat betrokkene gehuwd is en samenwoont met een legaal in België verblijvende Turkse onderdane (G. R., geboren [...]1992) en met haar een kind heeft (K. Y. E. [...]2016) , geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Betrokkenes echtgenote en hun kindje kunnen betrokkene gedurende de scheiding bezoeken in Turkije of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale band onderhouden. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van dit huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkenes kind nog een baby is, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor de baby de minste impact zal hebben. Betrokkene tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM. Het feit dat betrokkene nog andere familieleden heeft die in België verblijven (al dan niet legaal), geeft hem evenmin recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Na een theoretische uiteenzetting over de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, met name de inmenging moet bij wet zijn voorzien en moet nodig zijn in het licht van een “pressing social need” hetgeen de evenredigheidstoets inhoudt, meent verzoeker dat *in casu* de gemachtigde niet heeft gehandeld volgens de vereisten van artikel 8 van het EVRM nu de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal leiden tot een scheiding van verzoeker met zijn echtgenote en zijn zoontje. Die inmenging staat volgens verzoeker niet in evenredigheid met de verregaande gevolgen voor verzoeker. Nu aan de evenredigheidstoets niet is voldaan, en de voorwaarden vervat in artikel 8 van het EVRM cumulatief moeten worden voldaan, is de inmenging in het gezinsleven thans een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker acht de gedragingen van de gemachtigde ook onredelijk nu hij werd verplaatst naar een gesloten instelling terwijl hij zich nooit heeft onttrokken aan de overheden, hij recent vader is geworden en omringd is door familie en vrienden in Maasmechelen. Hij voert aan dat zijn echtgenote in belangrijke mate op hem steunt voor de verzorging van het zoontje en plaatst vraagtekens bij het tijdelijk karakter van de verwijdering. Hij zal in geval van verwijdering maanden in een hotel moeten verblijven in onzekerheid en in afwachting van een visum terwijl zijn echtgenote het risico loopt haar werk niet te kunnen aanvatten nu verzoeker daarvoor moet instaan eens zij het werk terug opneemt.

De vraag stelt zich dus of de Raad verzoeker volgt in zijn betoog dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden of de belangenafweging op kennelijk onredelijke wijze is gebeurd.

De Raad hecht veel belang aan het motief van de gemachtigde dat het thans om een tijdelijke verwijdering gaat en betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de Vreemdelingenwet die vereist dat een verzoek tot gezinshereniging in principe wordt ingediend in het herkomstland. Verzoeker heeft blijkens de motieven van de bestreden beslissing en het administratief dossier reeds een aanvraag tot toelating van verblijf in functie van zijn echtgenote ingediend in het Rijk, doch deze werd juist geweigerd omwille van het feit dat de gemachtigde van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die verzoeker verhinderen om in Turkije het vereiste visum aan te vragen. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen, weliswaar omdat is vastgesteld door de Raad dat verzoeker niet binnen de termijn van 8 dagen zoals voorzien in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet de griffie in kennis heeft gesteld of hij al dan niet een synthesememorie wenste neer te leggen. Thans voert verzoeker zowel ter zitting als in het middel opnieuw aan dat hij omwille van zijn gezinssituatie het aanvragen van een visum in Turkije een schending acht van artikel 8 van het EVRM omwille van de onzekerheid over de termijn die de behandeling van die aanvraag van dit visum in beslag zal nemen.

De Raad meent echter dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Er is eveneens nadrukkelijk gesteld dat thans ook geen inreisverbod voorligt. De beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, meer bepaald wanneer hij in het bezit is van een visum met het oog op gezinshereniging in België. De beslissing belet verzoeker op geen enkele manier om de rechten op gezinshereniging die hij meent te kunnen laten gelden uit te oefenen via de door de wetgever in beginsel voorziene procedure, zijnde via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. De bestreden beslissing verhindert hem aldus geenszins om België opnieuw binnen te komen teneinde hier zijn echtgenote en kind te vervoegen indien hij aantoont dat aan alle verblijfsvoorwaarden is voldaan.

De Raad herinnert eraan dat artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd. De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De

beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. (...) In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager. Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde verplicht is de aanvraag om een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste 9 maanden na de datum van de indiening van de aanvraag moet volgen. Enkel in bijzondere omstandigheden is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op 15 maanden gesteld. De beslissing om de termijn met 3 maanden te verlengen, dient, *in concreto*, het uitzonderlijk karakter hiervan aan te tonen, verband houdend met de complexiteit van de behandeling van de aanvraag (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.26.3). Verzoeker mag dus verwachten dat zijn aanvraag, ingediend in Turkije, zo snel mogelijk wordt behandeld en dat in normale omstandigheden een beslissing omtrent zijn aanvraag om een visum gezinshereniging ten laatste 9 maanden na de indiening van de aanvraag zal volgen. De raadsman van verzoeker wijst ter zitting op de mogelijkheid van verlenging van die termijn maar toont niet aan dat er elementen aanwezig zijn die wijzen op bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de aanvraag.

Het gegeven dat verzoeker een beperkte en relatief korte tijd zijn kind niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of een ernstige aantasting van het gezinsleven tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun kind. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat het kind een relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Zoals de bestreden beslissing stelt, wordt niet verhinderd dat verzoekers echtgenote en zijn kind hem bezoeken in het land van herkomst tijdens de behandeling van de aanvraag. Eveneens wijst de gemachtigde er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote. Ook al kan de raadsman van verzoeker ter zitting gevolgd worden dat moderne communicatiemiddelen weinig soelaas bieden voor een zeer jong kind, zoals dat van verzoeker, dan nog meent de Raad dat de gemachtigde terecht stelt dat de impact voor een baby relatiever is dan voor een groter kind dat zich ten volle bewust is van die tijdelijke scheiding. Waar verzoeker wijst op de financiële last een verblijf in een hotel te moeten bekostigen tijdens de behandeling van de aanvraag, acht de Raad het niet aangetoond dat verzoeker geen familie, kennissen of vrienden meer heeft in Turkije teneinde deze last te verminderen.

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoeker, net als zijn echtgenote, op het ogenblik dat hij zijn gezinsleven in België opbouwde wist dat zijn verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Er moeten derhalve zeer uitzonderlijke omstandigheden worden aangetoond vooraleer een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat kan worden aangenomen. De omstandigheid dat verzoeker in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft en geïntegreerd is, vormt op zich dus geen onoverkomelijke hinderpaal om dit gezinsleven, *in casu* tijdelijk, in het land van herkomst verder te zetten. De verwijzing naar de grote groep familie en vrienden in Maasmechelen moet het ook voor de echtgenote van verzoeker mogelijk maken een oplossing te zoeken voor het terug aanvatten van haar werk of om een gedeelde zorg voor het zoontje te regelen.

Het gegeven dat zijn echtgenote en hun kind over een verblijfsrecht beschikken, doet aan het voorgaande geen afbreuk aangezien zij krachtens artikel 19 van de Vreemdelingenwet gedurende een jaar beschikken over een recht op terugkeer in het Rijk. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar Turkije om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Tenslotte

benadrukt de Raad dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat *in casu* een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissing.

Verder moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing *in se* de verplichting inhoudt om de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen. Zij doet geen afbreuk aan de beoordeling ten gronde van verzoekers visumaanvraag.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond noch meent de Raad dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt niet.

Het middel gestoeld op het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM is *prima facie* niet ernstig.

In zijn vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 4, 5, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Door het nemen van onderhavige bestreden beslissing en de verwijderingsmaatregel, die gepland is op 14.03.2017, schendt verweerster de rechten van het kind van verzoeker zoals vervat in het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind op ernstige wijze;

Het kinderrechtenverdrag bepaalt nl.:

Artikel 3 Belang van het kind [...]

Artikel 4 Realiseren van kinderrechten [...]

Artikel 5 Rol van de ouders [...]

Artikel 9 Scheiding kind en ouders [...]

Artikel 10 Gezinshereniging [...]

Dat verweerster echter geen der voornoemde grondrechten eerbiedigt met haar bestreden beslissing.

Dat met dien verstande het opgeworpen middel ernstig en gegrond is.

Dat de aangevoerde middelen ernstig zijn, en de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aldus een ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zal meebrengen, m.n. de scheiding van verzoeker van diens gezin.”

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 3, 4, 5, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag stelt de Raad vast dat, daargelaten de vraag of het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde, verzoeker met louter te verwijzen naar een aantal bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, niet aannemelijk maakt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zich te gedragen naar de bepaling van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde verdragsbepalingen vormen niet automatisch een geldige grond om niet aan de voorwaarden van de verblijfswetgeving te moeten voldoen (*mutatis mutandis* RvS 28 juni 2006, nr. 160.740). Bovendien, nu thans ter zitting en blijkens het administratief dossier duidelijk is dat geen inreisverbod is opgelegd, lijkt een tijdelijke scheiding van het kind met één van de ouders teneinde de formaliteiten in het herkomstland te vervullen, niet in strijd te zijn met de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

Het vierde middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES